

# ΕΡΑ

## ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

|                                           |           |
|-------------------------------------------|-----------|
| Ἐνταῦθα ἐτησίᾳ.....                       | Φράγκα 12 |
| Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἐτησίᾳ.....             | 45        |
| Ἐν Τουρκίᾳ, Ῥωμανίᾳ καὶ Αἰγύπτῳ Δίρ. Τ. 1 |           |
| Ἐν τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ.....                   | Φράγκα 26 |

Ἐκδίδεται καθ' ἐκάστην

## ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΝ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

|                              |          |
|------------------------------|----------|
| Δι' ἑκάστον στίχον ἅπαξ..... | Λεπτὰ 20 |
| » » δις.....                 | 25       |
| » » τρίς καὶ τετράκις..      | 30       |
| » » πεντάκις καὶ ἐφεξῆς      | 35       |

Γραφεῖον τῆς Ἐρας ὁδὸς Εὐρυπλίδου ἀριθ. 51.

Ἐκαστον φύλλον τῆς Ἐρας τιμᾶται λεπτῶν ΠΕΝΤΕ.

## ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

(Πρακτορεῖον Havas).

**Κ/ΠΟΛΙΣ** 26/7 αὐγούστου, ὥρα 4, 50 μ. μ. — Ἀνακριθεὶς εἶναι ὅτι ὁ Μιδατ πασᾶς ἐπεφροτίσθη ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως αὐτοῦ διπλωματικὴν ἀποστολὴν παρὰ τοῖς ἀνακτοδουλοῖς τῆς Εὐρώπης.

Διὰ τηλεγραφίματος χρονολογουμένου ἀπὸ τοῦ παρελθόντος σαββάτου ὁ Σουλταὺν πασᾶς ἐπληροφόρησε τὸν ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργὸν ὅτι σπουδαῖαι ρωσικαὶ δυνάμεις συγκεντρύνονται ἐν Χαϊν-βογάζ.

Χρηματιστήριον. — Πάγ. ὄθωμ. 10,62. Σιδηρ. Ῥωμνλ. 29,50. — Μετ. Λαυρ. 70.

**ΠΑΡΙΣΙΟΙ** 26/7, ὥρα 3, 35 μ. μ. — Οἱ «Καιροὶ» καὶ ἡ «Ἐφημερίς τῶν Συζητήσεων» σημειοῦσιν ὅτι εἰρηνικαὶ ἱναι τάσεις φαίνονται λαμβάνουσαι ὑπόστασιν ἐν Κωνσταντινουπόλει. Οὐχ ἤττον ὅμως τὰ ρηθέντα φύλλα παρατηροῦσιν ὅτι οὐδεμιᾶς εἰσέτι εἰρηνικῆς διαπραγματεύσεως ἐγένετο ἑναρξίς.

**ΛΟΝΔΙΝΟΝ** 26/7, ὥρα 7 μ. μ. — Ἐν τῇ βουλῇ τῶν Κοινοτήτων ὁ κ. Βούρκε ἐδήλωσεν ὅτι ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις ἐθεώρει τὸν ὑπὸ τοῦ τουρκικοῦ στόλου κατασταθέντα ἐνεστῶτα ἀποκλεισμόν ὡς μηδεμίαν ἔχοντα συνέπειαν.

**ΖΙΜΝΙΤΕΑ** 26/7, ὥρα 5, 50 μ. μ. — Καθ' ἐκάστην θεῶνται πολλὰ ρωσικὰ συντάγματα διαβαίνοντα τὸν Δούναβιν καὶ πορευόμενα εἰς ἐνίσχυσιν τοῦ κατὰ μῆκος τῆς δεξιᾶς ὀχθῆς τοῦ ποταμοῦ κλιμακθῶν τεταγμένου στρατοῦ.

**ΤΥΡΝΟΒΟΝ** 26/7, ὥρα 4, 5 μ. μ. — Τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Γούρκον πεζικοῦ ὑποσχωρεῖ καταλείπον τὰς ἄρτι ὑπ' αὐτοῦ καταληφθεῖσας θέσεις· ἤδη ἐγκατελείψει τὰ μᾶλλον προέχοντα μέρη.

(Πρακτορεῖον Reuter)

**Κ/ΠΟΛΙΣ** 26/7, ὥρα 5 μ. μ. — Τὰ ρωσικὰ στρατεύματα ἐξέκένωσαν τὰς πρὸς νότον τοῦ Αἴμου θέσεις αὐτῶν, πλὴν τῶν ὑπορειῶν τῆς Σίπκας.

**Κ/ΠΟΛΙΣ** 26/7, ὥρα 3 μ. μ. — Ἡ ἐν Βεσίκις ἀγγλικὴ ναυτικὴ μοῖρα ποιεῖ προετοιμασίας διὰ μακρὰν αὐτόθι διαμονήν.

**Κ/ΠΟΛΙΣ** 27/8, ὥρα 1 μ. μ. — Ὡς σχηματίσθη ἐνταῦθα ἰδιαιτέρα αὐτοκρατορικὴ φρουρὰ καὶ στρατόπεδον ἀποτελούμενον ἐξ 70 χιλιάδων ἀνδρῶν τῆς ἐφεδρείας.

**Κ/ΠΟΛΙΣ** 27/8, ὥρα 5 π. μ. — Ὁ Ἀλαφῆ πασᾶς διορίσθη πρόεδρος τῆς γενοσίας.

(Πρακτορεῖον Stéphanopoli)

**ΠΑΡΙΣΙΟΙ** 26/7. — Βεβαιώθητι ὅτι τὸ ρωσικὸν στρατάρχεον μετενεχθήσεται εἰς Ῥωμανίαν.

**ΒΕΛΙΓΡΑΔΙΟΝ** 26/7. — Ὁ ἡγεμὸν Μιλάνος ἐπανήλθεν εἰς Κρακοῦνδεβιτς. Ἡ σύνοδος τῆς Σκουπλίνος ἐπερατώθη.

**ΠΕΣΤΑ** 26/7. — Συλλαλητρία συνεκροτήθησαν ὑπὲρ τῆς Τουρκίας ἐνταῦθα καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας πόλεις τῆς Οὐγγρίας.

**Κ/ΠΟΛΙΣ** 26/7. — Οἱ ὀθωμανικοὶ στρατοὶ ἐτοιμάζονται νὰ ἐπιτεθῶσιν. Χρηματιστήριον. — Γεν. χρ. 10,15.

## ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἐκ Πετρούπολεως γράφουσι. «Μικρὸν ἐντύπωσιν ἐπροξένησαν τὰ τελευταῖα τῆς Ἀγγλικῆς διαδήμας, προέρχεται δὲ τοῦτο καὶ ἐκ τῆς πεποιθήσεως ἣν ἔχουσιν ἐπὶ τῇ ἀντιπαθείᾳ τοῦ ἀγγλικοῦ λαοῦ πρὸς τὸν πόλεμον καὶ ὡς ἐκ τῆς διαφωνίας τῆς ἐν τῷ ἀγγλικῷ ὑπουργικῷ συμβουλίῳ ἐπικρατούσης, ὑπερ διαίρειται εἰς τρεῖς μερίδας παραλούσας ἀμοιβαίως πᾶσαν ἐνέργειαν. Ὁ λόρδος Βήκινσφιλδ ὡς καὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν Hardy καὶ ὁ πρό μικροῦ ἀποθανὼν λόρδος τοῦ ναυαρχείου Ward Hunt ὑποστηρίζουσι δραστηρίαν κατὰ τῆς Ρωσίας ἐνέργειαν· ἀντιμέτωποι αὐτῶν ἴστανται ὁ μαρκήσιος τῆς Σαλισβουρίας καὶ ὁ λόρδος Καρναρβὼν, οἵτινες ἀσπάζονται τὴν πολιτικὴν τῆς οὐδετερότητος καὶ μᾶλλον ἀποκλίνουντι πρὸς συνεννόησιν μετὰ τῆς Ρωσίας. Ὁ μαρκήσιος τῆς Σαλισβουρίας ἀνῆκει εἰς τὴν φάλαγγα τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν οἵτινες συνδυάζουσι τὰς πολιτικὰς μετὰ τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων καὶ κατὰ τοῦτο διαφέρει τοῦ Γλάδστον, καθὼς ὁ μὲν τελευταῖος οὗτος ρέπει πρὸς τὸν θρησκευτικὸν ριζοσπαστισμὸν ἐν ᾧ ἐκεῖνος ὑποστηρίζει τὰς ἀρχὰς τῆς ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας καὶ ὡς σύνθημα ἔχει τὴν ἰδέαν τῆς ἐνώσεως τῆς ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας μετὰ τῆς ὀρθόδοξου ρωσικῆς. Ἐν μέσῳ τῶν δύο τούτων ἀντιθέτων ἐν τῷ ὑπουργίῳ μερίδων ὑπάρχει τρίτη τις μεσάζων ἀποτελούμενη ἐκ τοῦ λόρδου Δερβύ, τοῦ sir S. Northcote καὶ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν Goschen, ἣτις προοραμὸν ἔχει διὰ ἀδιαλείπτων συμβιβασμῶν καὶ ὑποχωρήσεων νὰ διατηρήσῃ τὴν ἐνότητά ἐν τῇ κυβερνήτῃ καὶ νὰ σώσῃ τὸ ὑπουργεῖον. Ὁ λόρδος Βήκινσφιλδ ἐπέμεινε εἰς τὴν ἀποστολὴν τοῦ στόλου εἰς Βεσίκια καὶ στρατοῦ ἀποβίσεως· ὁ Σαλισβουρίας ἦτο ὅλως ἀντίθετος ἀποστέρων· ἡ μέση μερὶς κατώθεσε νὰ συνδυάσῃ τὰς γνώμας ἀφοτέρων καὶ ἐπέτυχε τὴν ἀποστολὴν τοῦ στόλου, ἀλλ' ἀνέει στρατοῦ ἀποβάσεως. Βοηθῆτερον ὁ λόρδος Βήκινσφιλδ ὑποστηρίζει τὴν ἀποστολὴν στρατοῦ πρὸς κατάληψιν τῆς Καλλιπόλεως καὶ ἐν ἀνάγκῃ καὶ αὐτῆς τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ὁ Σαλισβουρίας οὐδὲ καὶ λόγος περὶ τούτου ἤθελε νὰ γίνῃ τέλος ἐπεκράτησεν ἡ συμβιβαστικὴ πρότασις τοῦ Δερβύ καὶ Northcote περὶ ἀποστολῆς 3000 στρατιωτῶν εἰς Μάλταν.

«Τοιοῦτοτρόπως τὸ σπουδαιότερον ζήτημα ἦτοι ἡ διοριστικὴ θέσις τῆς Ἀγγλικῆς ἀπέναντι τοῦ ἀνατολικοῦ ζητήματος κατήντησε νὰ μετατραπῇ εἰς ζήτημα ἀμοιβαίων

υποχωρήσεων πρὸς παράτασιν τῆς ὑπάρξεως τοῦ ὑπουργείου· ὡς ἐκ τούτου ἐννοεῖται οἰκοθεν ὅτι ἅπαντα ἡ ἐνέργεια τῆς κυβερνήσεως στρέφεται εἰς ἀτελῆ μέτρα καὶ εἰς κενὰς διαδηλώσεις. Πολλοὶ πιστεύουσιν ὅτι μετὰ τὴν λήξιν τοῦ κοινοβουλίου ὁ λόρδος Βήκονσφιλδ θέλει ἔχει πλείονα ἐλευθερίαν ἐνεργείας, ἀλλ' ἀπατώνται, διότι θέλει εὔρει καὶ πάλιν πρόσκομμα τὴν ἀντίπαρξιν τῶν συναδέλφων του».

— Ἐν τῇ προφωνήσει τοῦ στρατάρχου Μακμαῶνος ἐν Bourges δύο κυρίως ζητήματα ἐφείλκυσαν τὴν προτοχὴν τοῦ κοινοῦ, πρῶτον μὲν αἱ προσπάθειαι τοῦ στρατάρχου ὅπως ἀποκρούσῃ πᾶσαν ὑπόνοιαν ὅτι ἡ κυβερνήσις αὐτοῦ ἀσπάζεται τὰ φρονήματα τῶν κληρικῶν καὶ ἀντιδραστικῶν καὶ δεύτερον ἡ διαβεβαίωσις περὶ τῶν εἰρηνοφίλων τῆς κυβερνήσεως προθέσεων.

— Ἡ μετάβασις τοῦ Σέρβου ὑπουργοῦ Ρίστιτς εἰς Πλοέστιον φαίνεται ὅτι σκοπὸν εἶχεν ὅπως διὰ τῆς ρωτικῆς συνδρομῆς ἐπιτύχῃ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ πολιτικοῦ αὐτοῦ προγράμματος περὶ ἐνώσεως μετὰ τῆς Σερβίας τῆς Βοσνίας καὶ τῆς παλαιᾶς Σερβίας· κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα ἡ πραγματοποίησις τοῦ σχεδίου αὐτοῦ ἡρτῆται ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τῶν ρωτικῶν ὅπλων.

— Ἡ σερβικὴ κυβερνήσις, ὡς καὶ τηλεγραφικῶς ἀνηγγέλη, ὑπέβαλεν εἰς τὴν ἔγκρισιν τῆς Σκουπτοσχίνας καὶ ἐπέτυχε τὴν ἐπικύρωσιν ἁπαντῶν τῶν πράξεων αὐτῆς καὶ δαπανῶν ἃς ἐνήργησε διαρκούντος τοῦ πολέμου. Μεταξὺ τῶν ἐν τῇ ἐπισήμῳ ἐφημερίδι τῆς κυβερνήσεως δημοσιευθέντων νόμων καὶ συνθηκῶν εὑρηται ἡ μυστικὴ συνθήκη τῆς 9 ἰουνίου 1876 μεταξὺ Σερβίας καὶ Μαυροβουνίου. ἥτις ὑφίσταται μεταξὺ Σερβίας καὶ Τουρκίας· δεύτερον ἡ σύμβασις τῆς 21 αὐγούστου 1876 περὶ τοῦ ἐν Ρωσίᾳ συνομολογηθέντος δανείου καὶ ἡ σύμβασις τῆς 13 μαρτίου 1877 περὶ προσωρινοῦ δανείου 100,000 δουκάτων.

— Ἡ σκουπτοσχίνα ἐνέκρινε τὴν δαπάνην πρὸς συγκρότησιν ἐπιτηρητικοῦ στρατιωτικοῦ σώματος ἐπὶ τῶν τουρκικῶν μεθορίων, ὅπως ἐν ἡ περιπτώσει οἱ Τούρκοι ἡττηθέντες ὑπὸ τῶν Ρώτων ἀναγκασθῶσι νὰ προσφύγωσιν ἐπὶ τοῦ σερβικοῦ ἐδάφους ἀφοπλίσῃ αὐτούς.

— Εἰς τὴν «Βελγικὴν Ἀνεξαρτησίαν» τηλεγραφοῦσιν ἐκ Βουκουρεστίου τῇ 25 ἰουλίου.

«Ἐκ Τυρνόβου ἀγγέλλουσιν ὅτι ὁ μέγας δούξ Νικόλαος ἠρώτησε 16 ἀξιωματικούς τουρκικοὺς αἰχμαλώτους διατὶ ἐναντίον τῶν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως δοθεισῶν διαταγῶν οἱ τουρκοὶ στρατιῶται ἐξακολουθοῦσιν ἀκρωτηριάζοντες τοὺς πληγωθέντας καὶ φονευθέντας ρώτους· οἱ τουρκοὶ ἀξιωματικοὶ ἀπήντησαν ὅτι τοιαύτη ἐδόθη αὐτοῖς διαταγή, ἥτις οὐδόλως ἀνεκλήθη».

— Εἰς τὴν αὐτὴν ἐφημερίδα τηλεγραφοῦσιν ἐκ Βουκουρεστίου ὅτι ὁ ἡγεμὼν Κάρολος διὰ διατάγματος ἐνέκρινε τὴν ἀπαιτουμένην πίστωσιν πρὸς αὔξησιν τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ σώματος τῶν ἀξιωματικῶν. Οἱ Ρῶσοι προσέβαλον τρεῖς τουρκικὰ ἀτμόπλοια εὐρισκόμενα ἐνώπιον τῆς Ὀλτενίτσας, ἐξ αὐτῶν ἐβύθισαν ἓν, τὰ δ' ἕτερα δύο μόλις ἐβύθησαν καταφυγόντα ὀπισθεν νησιδρίου τινος ἐν τῷ Δουνάβει».

— Καθὰ εἰς τὸν «Ἐωθινὸν Ταχυδρόμον» ὁ ἐν Βιέννῃ ἀνταποκριτὴς αὐτοῦ ἀγγέλλει, ἡ ἐν Λονδίνῳ παρουσία τοῦ Μιδάτ πασχᾶ σκοπὸν εἶχε νὰ ἐπιτύχῃ τὴν συνεννόησιν τῆς Υ. Πύλης μετὰ τῶν ἀνακτοβουλίων τοῦ Λονδίνου καὶ Βιέννης. Αἱ προσπάθειαι αὐτοῦ περιστρέφοντο κυρίως εἰς τὸ νὰ καταδείξῃ ὅτι ἡ ἥττα τῆς Τουρκίας θέλει παραβλάψῃ σπουδαίως οὐ μόνον τὰ γαλλικὰ συμφέροντα, ἀλλὰ καὶ τὰ αὐστριακὰ διὰ τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ σλαβικοῦ στοιχείου πέραν τοῦ Αἰμοῦ.

— Ὁ ἀνταποκριτὴς τῆς βιενναίας «Πολιτικῆς Ἀλλη», λογραφίας» τηλεγραφεῖ ἐκ Βουκουρεστίου τῇ 30 ἰουλίου.

«Τουρκικὰ τινὰ πολεμικὰ πλοῖα ἀπεπειράθησαν νὰ εἰσελάττωσιν εἰς τὸν Δουνάβιν διὰ τοῦ ἐν Κιλία στομίου· ὡς ἐκ τούτου οἱ Ρῶσοι ἤγειραν νέα πυροβολοστάσια ἐν Βρατλά. Ἡ εἰδησις περὶ νέων ἀποτυχιῶν τῶν Ρώτων ἔμπροσθεν τῆς Πλευνας διαψεύδεται, τοῦναντίον ἤρξαντο συμπλοκαὶ τῶν ἐμπροσθοφυλακῶν, ἐξ οὗ εἰκάζεται ὅτι ἐκ νέου θέλει συναθῆθαι μάχη».

— Ἐπανῆλθε χθὲς ἐκ Ξηροχωρίου ὁ κ. Σκαρλάτος Ρωσσέτος.

— Τὸ θεωρητικὸν Ὀλγα ἀποπλέει σήμερον εἰς Πόρον.

— Ἐπανῆλθε χθὲς ἐξ Εὐδοίας ὁ κ. Λέων Μελλῆς.

— Κατὰ τηλεγράφημα τοῦ ταχυδρομείου Σύρου πρὸς τὴν ἐνταῦθα γενικὴν διεύθυνσιν τῶν ταχυδρομείων, τὸ αὐστριακὸν ἀτμόπλοιο τὸ κομίζον τοὺς ταχυδρ. φακέλλους τῆς δυτικῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Κρήτης ἀπέπλευσεν ἐκ Σύρου χθὲς ἑσπέρας, καταπλέει δ' εἰς Πειραιᾶ σήμερον πρωΐαν.

— Ἡ διοίκησις τῆς ἐθνικῆς τραπέζης πρὸς εὐκολίαν τῆς υπογραφῆς τῶν τραπεζικῶν γραμματίων τῶν νέων δραχμῶν 10, διώρισεν ἐκτός τοῦ ταμείου καὶ δύο βοηθοὺς, τοὺς κκ. Α. Ε. Σίμον καὶ Ι. Π. Σπένον.

— Διωρίσθη διεθυντὴς τοῦ ταχυδρομείου Σύρου ὁ κ. Ἐλευθέριος Κομνηνός.

— Ἀφίκοντο χθὲς ἐκ Λαμίας οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ πυροβολικοῦ κ. κ. Μάρκος Ἀντωνόβιτς καὶ Κ. Σρόλεντς.

— Συνέστη ἐν Πύργῳ ἐπιτροπὴ πρὸς εἰσπραξὶν συνδρομῶν ὑπὲρ τοῦ ταμείου τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης.

— Συγκροτεῖται ἐν Ναυπλίῳ λόχος ἐκ πολιτῶν ἐξασκηθησομένων εἰς τὰ πυροβόλα.

— Θύελλα σφοδρὸς ἐνέσκηψεν εἰς Σπέτσας τὸ παρελθὸν Σάββατον. Πολλοὶ κεραυνοὶ κατέπεσαν ἐπὶ τῶν οἰκιῶν βλάψαντες ἰδίως τὴν οἰκίαν τῆς κ. Καραπαύλου εὐρισκομένης κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν εἰς ἄλλην οἰκίαν.

— Ἐτελέσθησαν ἐν Ὑδρᾷ οἱ γάμοι τοῦ ἀξιολόγου νέου κ. Νικολάου Μιχαήλ ταμίου τοῦ τελωνείου Πειραιῶς μετὰ τῆς κυρίας Μαρίας Δαμιανοῦ, ἀδελφῆς τοῦ τελωνῶν Πειραιῶς κ. Δαμιανοῦ. Παράνυμφος ἦν ὁ κ. Ἀναστ. Μπόνης.

— Διωρίσθη γραμματεὺς τοῦ τελωνείου Κερκύρας ὁ κ. Οἰκονομάκης.

— Ἐφρονεῦθη προχθὲς ἑσπέρας ἐν Πειραιεὶ νεανίας πτωχὸς ἐπιδιορθωτὴς παλαιῶν ὑποδημάτων· ὁ φονεὺς συλληφθεὶς ἀπεστάλη χθὲς δέσμιος ἐνταῦθα.

— Ἐδημοσιεύθη χθὲς τὸ 24 φυλλάδιον τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Φυλακῶν» ἐν ᾧ περιέχονται αἱ ἐξῆς διατριβαί· 1) προσωπικὸν τῶν ἐλληνικῶν φυλακῶν 2) ποινικὴ δικαιοσύνη ἐν Σέρῳ 3) κακουργιοδικεῖον Κυπαρισσίας 4) ἀνακρίσεις προφυλακισμένων 5) ὑπόδοιμοι ἐν ταῖς φυλακαῖς Χαλκίδος, Λαμίας, Ἀμφίσσης καὶ Σύρου 6) κακουργιοδικεῖον Ἀθηνῶν 7) νυκτερινὸν φῶς τῶν φυλακῶν 8) διαρκὴς ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῆς βελτιώσεως τῶν φυλακῶν.

Περὶ τῶν ὀνομασιῶν τῆς γῆσου Κερκύρας. 1)

Τὸ κυριώτερον ἐπιχείρημα τῶν υποστηριζόντων τὴν θεωρίαν περὶ πολυχρονίου Σλαβικῆς τῆς Ἑλλάδος κατοχῆς ὑπῆρξεν ἡνέκαθεν ἡ ἐπελθούσα εἰς πλείους τοπικὰς ὀνομασίας μεταβολή, ἡ διὰ σλαβικῶν ἢ καὶ νέων ἐλληνικῶν λέξεων ἀντικατάστασις τῶν ἀρχαίων ἐλληνικῶν ὀνομάτων. Τῶν μὲν σλαβικῶν μετονομασιῶν ἡ ἐξήγησις εἶναι

1) Ἐκ συγγράμματος τοῦ κ. Φρήμαν εὐρισκομένου ὑπὸ τὰ πειστήρια.

εὐχερής, αἱ δὲ νεώτεραι ἑλληνικαὶ ἀποδίδονται εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἀνακτῆσεως τῆς χώρας. Ἡ τοιαύτη θεωρία δὲν φαίνεται ἐν συνόλῳ λίαν ἀπίθανος, ἐν ὅσῳ περιορίζεται ἐντὸς τῶν ὅρων τῆς μετριοτήτος, καὶ δὲν χρησιμοποιεῖται πρὸς κατασκευὴν ὑπερβολικῶν συμπερασμάτων, οἷα τὰ ὑπὸ τοῦ Φαλμερκγέρ διαγραφέντα. Ἀλλὰ σημειώσεως ἄξιον εἶναι, ὅτι τοιαῦται ἑλληνικαὶ μετονομασίαι ἐγένοντο καὶ καθ' ὅν χρόνον οὕτε ξένη κατοχὴ εἶχε προϋπάρχει, οὕτε ἑλληνικὴ ἀνάκτησις, οὕτε βίαιός τις οἰσοδῆποτε τῆς χώρας κλονισμός. Μία τῶν μεγαλειτέρων τῆς Ἑλλάδος νήσων μετέλλαξεν οὕτω τὸ ὄνομα αὐτῆς ὅπου οἰσοδῆποτε ἐπενεργείας τῶν αἰτίων, εἰς ἃ ἀποδίδεται ἡ μεταλλαγὴ τοῦ ὀνόματος τῆς Πελοποννήσου. Ἡ Κορήνη καὶ ἡ Εὐβοία, ἐν παρόδῳ εἰρήσθω, νομίζονται ἀπολέσασθαι τὰ ἀρχαῖα αὐτῶν ὀνόματα, ἐνῷ πράγματι οὐδ' αὖτως τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς ὀνομασίαν, καὶ ἐγένετο Κορυφή ἢ Κορφοί, μέχρις οὗ, κατὰ τὴν νεωτέραν τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀναγέννησιν, ἀνέλαθεν, οὐχὶ ὡς ὤφειλε, καθ' ἡμᾶς, τὸ ἴδιον αὐτῆς ἀρχαῖον ὄνομα Κόρυρα, ἀλλὰ τὸν Ἀττικὸν καὶ Βυζαντινὸν αὐτοῦ τύπον, Κέρκυρα. Τὴν σήμερον ἡ τε νῆσος καὶ ἡ πόλις λέγονται ἐκ νέου Κέρκυρα. Ἀλλ' ἡ σημερινὴ πόλις δὲν ἐκτίσθη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τῆς ἀρχαίας πόλεως χώρου, ὥστε, ὀρθῶς εἰπεῖν, δὲν μετέλλαξεν αὕτη τὸ ἀρχαῖον ὄνομα, τὸ δὲ πιθανώτερον εἶναι ὅτι ἡ μεταγενεστέρᾳ αὐτῆς ὀνομασία ἀνάγεται εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπὶ τοῦ νέου χώρου μετακτοπίσεως τῆς προγενεστέρως πόλεως.

Ἡ ἱστορία τῆς νήσου συνδέεται, ὡς γνωστὸν, μετὰ τῶν μυθικῶν χρόνων καὶ τῶν ὀμηρικῶν παραδόσεων, ἐθεωρεῖτο δὲ ἀνέκαθεν ὡς βέβαιον καὶ ἀναμφίλεκτον ὅτι ἡ ὀμηρικὴ Σχερίη ἦτο ἡ Κέρκυρα. Ταῦτα μαρτυρεῖ πληρέστερα ἡ φράσις τοῦ Θουκυδίδου ὅτε ἀναφέρων περὶ Κερκυραίων λέγει περὶ αὐτῶν «ναυτικῶ πολὺ προέχειν ἐστὶν ὅτε ἐπαίρομενοι καὶ κατὰ τὴν τῶν Φαιάκων προενοίκησιν τῆς Κερκυράς κλέος ἔχοντων τὰ περὶ τὰς ναῦς». Δέκα περίπου μετὰ τὸν Θουκυδίδην ἑκατονταετηρίδας ὁ Προκόπιος πιεσθεῖσι τὰ αὐτὰ, καίτοι ἐκφράζων ἀμβιβολίας τινὰς ὡς πρὸς τὴν τοποθεσίαν τῆς νήσου τῆς Καλυψοῦς. Ἀξιοπαρατήρητος ἡ παρ' αὐτοῦ τῆς νήσου περιγραφὴ «ἡ Φαιάκων, λέγει, χώρα, ἡ νῦν Κέρκυρα ἐπικαλεῖται.» Πρὸς ἀντιστάθμισιν τῆς τοιαύτης περιγραφῆς ἔχομεν τὴν τοῦ ἐτέρου Βυζαντινοῦ, τοῦ Νικήτα, λέγοντος «ἡ Κερκυραίων ἄκρα ἡ νῦν ἐπικεκλήται Κορυφή». Αἱ δύο αὗται φράσεις εἰναι ἰσοδύναμοι. Κερκυραίων ἄκρα ἦτο κατὰ τὸν ἐνδέκατον αἰῶνα ἀρχαῖσμός, ὅσον καὶ τὸ ἡ Φαιάκων χώρα κατὰ τὸν ἕκτον. Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Προκοπίου ἡ κοινὴ τῆς νήσου ὀνομασία ἦτο εἰσέτι Κέρκυρα ἢ Κόρυρα, κατὰ δὲ τὴν ἐποχὴν τοῦ Νικήτα ἐλέγετο ἤδη Κορυφή.

Παρεθέσαμεν τὰς δύο ταύτας τοῦ Προκοπίου καὶ τοῦ Νικήτα φράσεις χάριν τῆς ταυτότητος, οὕτως εἰπεῖν, αὐτῶν. Ἀλλως φαίνεται ἀναντίρρητον ὅτι ἡ νέα ὀνομασία εἶχεν ἤδη δοθῆ εἰς τὴν νῆσον πολὺ πρὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Νικήτα, ἴσως δὲ τοῦτο ἐγένετο κατὰ συνέπειαν τῶν συμβεβηκότων ἅτινα ὁ Προκόπιος ἀφηγεῖται. Τὴν ἀρχαιοτέραν τοῦ μεταγενεστέρου τῆς νήσου ὀνόματος μνείαν ἀνευρίσκομεν εἰς τὸν Λουέπρανδρον, γράφοντα αὐτὸ Coriphus, ὃ ἐστὶ Κορυφὸς εἰς τὸ πλινθινικόν· ὥστε μετὰ τῆς δεκάτης καὶ τῆς ἑκτῆς μετὰ Χριστὸν ἑκατονταετηρίδος ἐγένετο ἡ μεταλλαγὴ αὕτη, μεταλλαγὴ οὐχὶ μόνον τοῦ ὀνόματος, ἀλλ' ὡς ὑπεδείξαμεν ἤδη καὶ τῆς τοποθεσίας αὐτῆς τῆς πόλεως. Τῆς δὲ διπλῆς ταύτης μεταβολῆς ἐποχὴ ἦτο πιθανώτατα ὁ μετὰ τὴν καταστρεπτικὴν τοῦ Το-

τίλου εἰσβολὴν χρόνος, τὴν ὁποίαν εἰσβολὴν ὁ Προκόπιος ἱστορεῖ. Τότε ἡ ἀρχαία πόλις ἡ κατεστράφη ἴσως ἐντελῶς, ἢ ἤρχισε νὰ παρκαμῶνται, ἐγένετο δὲ παρ' αὐτὴν νέου συνοικισμοῦ ἑναρξίς, καὶ ἐσχηματίσθη οὕτω βαθμηδὸν νέα πόλις, ἢ δὲ νέα αὕτη πόλις ἔλαβε τὸ ὄνομα Κορυφή, ὡς ἐκ τῆς θέσεως αὐτῆς, ἐκ τῶν δύο δηλονότι κορυφῶν, αἵτινες κατὰ πρῶτον καὶ μακρόθεν παρίστανται ἐνώπιον τοῦ εἰσπρυομένου εἰς τὸν τῆς νέας Κερκυράς λιμένα. Πρὸς ἀντίκρουσιν τῆς τοιαύτης θεωρίας ὁ ἐγγύριος συγγραφεὺς Quirini προσάγει ἓνα στίχον ὑπὸ Διονυσίου δῆθεν τοῦ περιηγητοῦ ἀναφερόμενον, τὸν ἐξῆς.

Καίτην νῦν Κορφὸν ναῦται διεφθμίζαντο.

Δὲν εἶναι βέβαιον πότε ἀκριβῶς ὁ Διονύσιος οὗτος ἤμασεν, ἀλλ' ὅπως δὲ λέγεται ἀρχαιότερος τοῦ Προκοπίου. Ὡςτὲ ἐὰν τῷ ὄντι ἐποιήτατο χρῆσιν τῆς ὀνομασίας ταύτης τῆς νήσου καὶ ὑπὸ τύπον μάλιστα μεταγενέστερον ἢ τὸν τοῦ Νικήτα, τότε τὸ ὅλον ἐπιχειρημα καταπίπτει, τὸ δὲ ὄνομα Κορφοί ἢ Κορυφή ἀναδεικνύεται πολλῶ ἀρχαιότερον. Ἀλλ' ὅμως δὲν εἶναι κατὰ δὴλον πόθεν ὁ Quirini ἀρύεται τὸν στίχον τοῦτον. Εἰς μάτην ἀνεζητήσαμεν αὐτὸν εἰς διαφόρους τοῦ Διονυσίου ἐκδόσεις. Ἀπαξ μόνον μνημονεύεται ἐν αὐτῷ ἡ Κέρκυρα διὰ τοῦ ἐξῆς στίχου :

Καὶ λιπαρὴ Κέρκυρα φίλον πέδον Ἀλκινόοιο

Οὐδ' ὁ σχολιαστὴς αὐτοῦ Εὐστάθιος ἀναφέρει τι περὶ τῆς τοῦ ὀνόματος μεταβολῆς. Ἰσως προσετέθη ὁ ἕτερος στίχος ὡς σχόλιον ἐν τινὶ χειρογράφῳ ἢ ἐντύπῳ τοῦ περιηγητοῦ ἀντιτύπῳ, ὅπερ ὁ Quirini εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ ἐξ οὗ τὸν μετέγραψε. Δυνάμεθα λοιπὸν νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ἡ μὲν νῆσος ἐπωνομάσθη διαδοχικῶς διὰ τῶν δύο τούτων ὀνομάτων Κέρκυρα καὶ Κορυφή ὑπὸ τοὺς ποικίλους ἐκάστου αὐτῶν σχηματισμούς, ἢ δὲ ὑπὸ τὸ νεώτερον ὄνομα γνωστὴ τῆς νήσου πόλις διεδέχθη τὴν παρκαμῶσάν πληθιόχωρον ἀρχαιοτέραν πόλιν τῆς Κερκυράς. Ἀλλ' ἤδη νέον ἐπέρχεται ζήτημα· ἡ νῆσος Κέρκυρα εἶναι ἀληθῶς ἡ καθ' Ὁμήρον Σχερίη; Περιγράφων δ' ὁ Ὅμηρος τὴν Σχερίην καὶ τὴν πόλιν τοῦ Ἀλκινόου, περιγράφει τῷ ὄντι τὴν ἱστορικὴν ἢ ἄλλην τινὰ ἀρχαιοτέραν τῆς Κερκυράς πόλιν; ἢ παρὰ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων παραδοχὴ τῆς ταυτότητος τῶν δύο τούτων ὀνομασιῶν δὲν ἔχει μεγάλην δι' ἡμᾶς σημασίαν· καθότι ἐκεῖνοι μὲν ἐθεώρουν ἐπ' ἀναγκῆς ν' ἀποκαλύψωσι τὴν ἀληθῆ τῆς Σχερίης τοποθεσίαν, οὐδεμίᾳ δὲ τοιαύτῃ ὑφίσταται ἀνάγκῃ ὡς πρὸς ἡμᾶς, δυνάμενους εὐχερῶς νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι οὐδαμῶς οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἡ Σχερίη. Ἡ νῆσος αὕτη δὲν ἀποτελεῖ μέρος τοῦ ἐν τῇ Ἰλιάδι καταλόγου, τοῦ ὀνοματολογίου ἐκείνου τῆς ἀχαικῆς δυνάμεως, ἀλλ' ἀπλῶς συνεχεται μετὰ τῆς μυθικῆς τοῦ Ὀμήρου γεωγραφίας. Τὰ περὶ τῶν Φαιάκων καὶ τῆς νήσου αὐτῶν φαίνονται ἀποκυήματα τῆς φαντασίας, ὅσον καὶ τὰ περὶ Κυκλώπων καὶ Λαίαιον ὀφθαλμῶν. Ἀλλ' ἐν τῇ περιγραφῇ ἀναπράκτων χωρῶν ὁ ποιητὴς δύναται νὰ παρενέιρῃ τὰς ἀναμνήσεις τῶν ἀληθῶς ὑπ' αὐτοῦ ἐπισκεφθέντων τόπων, καθὼς ἐπίσης δύναται νὰ δώτῃ τὸν τύπον γνωστῶν αὐτῷ προσώπων εἰς τῆς φαντασίας αὐτοῦ τὰ πλάσματα. Τοιοῦτοτρόπως ἐν τῇ εἰκόνι τῆς Σχερίης παρενέειρται ἴσως ὁ Ὅμηρος τῆς Κερκυράς ἢ ἄλλης τινὸς νήσου τὴν περιγραφὴν· ἀλλὰ τοῦτο δὲν δικαιοῦ ἡμᾶς νὰ ἀναζητήσωμεν ἐν τῇ γεωγραφικῇ χάρτι τὴν Σχερίην, καθ' ὅσον δικαιοῦμεθα ν' ἀναζητήσωμεν ἐν ταύτῃ καὶ τὴν Νεφελοκοκκυγίαν. Οἱ σύγχρονοι ἢ ἀρχαιότεροι τοῦ Θουκυδίδου συγγραφεῖς, θεωροῦντες καθήκον αὐτῶν νὰ τοποθετήσωσι πού τὴν Σχερίην, ὤρισαν τὴν Κέρκυραν ὡς τοιαύτην· τοῦτο δὲ διότι οἱ Φαιάκες εἰκονίζονται ὡς οἱ ἀπό-

τεροι τῶν πρὸς δυσμὰς Ἑλλήνων, γενομένης δ' ἀπαξ παραδεκτῆς τῆς τοιαύτης γεωγραφικῆς θεωρίας, ἐξηκολούθησεν ἡ τοῦ παραλληλισμοῦ ἐργασία καὶ ἐδόθησαν ὀνομασίαι ὁμηρικαὶ εἰς διάφορα τῆς νήσου μέρη. Ἐν τῇ ἱστορικῇ Κερκύρᾳ ὑπῆρχον τὸ τε ἄλσος καὶ ὁ λιμὴν τοῦ Ἀλκινόου. Ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα δὲν εἶναι γεωγραφικὰ ἢ ἱστορικὰ τεκμήρια. Ἐν τούτοις τὰ περὶ Σχερίης καὶ Ἀλκινόου καὶ Ναι. σικίας δὲν αποτελοῦντιν ἀπλῶς καὶ μόνον μῦθον χαρίεσταιον. Ἐν Σχερίᾳ ὑπῆρχον ἀμαξίαι, ἄρα ὑπῆρχον ὁδοὶ ἀμαξιτοὶ ἐν αὐτῇ. Ὁ Ἀλκίνοος εἶχεν ὑπ' αὐτὸν δώδεκα ἐτέρους ἐλάχιστους βασιλεῖς. Ἐνταῦθα ἔχομεν ἀληθῆ ἱστορίαν καίτοι μὴ σχετιζομένην μετὰ προσώπων ἢ τόπων ὠρισμένων. Τὴν τοποθεσίαν τῆς Σχερίης δυνάμεθα ν' ἀναζητήσωμεν ἐν τῇ Σελήνῃ, ἐὰν θέλωμεν, ἀλλ' αἱ ὁδοὶ τῆς Σχερίης καὶ ὁ τρόπος τῆς κυβερνήσεως αὐτῆς αποτελοῦσι μέρος τῆς ἀληθοῦς ἱστορίας τῶν ἀρχαίων θεσμῶν καὶ ἐθίμων. Ἀναφέρονται καὶ ἕτεροι τῆς νήσου ὀνομασίαι οἷον Δ ρ ε π ἄ ν η καὶ Μ α κ ρ ῖ ς, ὀνόματα ἐκ τοῦ σχήματος τῆς νήσου πηγᾶσκαντα καὶ ἅτινα ἢ οὐδέποτε ἦσαν ἐν κοινῇ χρήσει ἢ ἄλλως δὲν ἐβράδυναν νὰ ὑποχωρήσωσιν εἰς τὸ ἱστορικὸν τῆς Κορκύρας ὄνομα. Ὡς ἤδη εἵπομεν, ἡ ἐγγύριος τῆς νήσου ἐπωνυμία ἦτο Κόρκυρα, οὐχὶ Κέρκυρα. Οὕτως ἐπιγράφονται τὰ νομίσματα αὐτῆς, οὕτω γράφουσιν οἱ Λατῖνοι, οἱ παρὰ τῶν ἐγγυρίων τὴν προφορὰν τοῦ ὀνόματος παραλαβόντες, οὕτω δὲ καὶ ὁ Στράβων γράφει αὐτό. Ἐξ ἄλλου ὅμως ἡ ἑτέρα γραφὴ Κέρκυρα, ἐπικρατεῖ κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἐν γένει. Τὴν γραφὴν ταύτην παραδέχεται ὁ τε Ἡρόδοτος καὶ οἱ Ἀττικοὶ ἐν γένει συγγραφεῖς, καὶ ὁ Πολύβιος καὶ οἱ Βυζαντινοὶ οἱ τοὺς Ἀττικούς σχηματισμοὺς ἐπιτηδεύοντες. Δὲν πρέπει δὲ νὰ λησμονώμεν ὅτι ἀπὸ τοῦ Πολυβίου καὶ ἐφεξῆς, ὥς καὶ πρὸ αὐτοῦ, μέχρι τῆς σήμερον ἡ γραφομένη ἑλληνικὴ διαφέρει τῆς καθωμιλημένης. Ὁ Πολύβιος ἔγραφε Κέρκυρα ἐνῶ οἱ κάτοικοι τῆς νήσου ἀπεκάλουν Κόρκυραν· οὕτως ἔγραφε καὶ Ἡλίας, ἐνῶ οἱ τῆς χώρας κάτοικοι ἔλεγον Εἰλίς. Ἡ διαφορὰ ἀπεδόθη εἰς λογοπαίγνιον ἢ σαρκασμὸν σχέσιν ἔχοντα μετὰ τοῦ Κ έ ρ κ ο ς, Κ έ ρ κ ο υ ρ ο ς καὶ τῶν τοιούτων. Ἀλλ' ὥς τὸ Κέρκυρα ἦτο ἀπλῶς καὶ μόνον τροπολόγησις τις φωνητικὴ τοῦ Κόρκυρα. Ὁπωδιήποτε ὅμως τὸ Κ ό ρ τῆς Κ ο ρ κ ύ ρ α ς οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ Κ ό ρ τοῦ Κ ο ρ υ φ ή τὸ δεύτερον δὲν εἶναι οὐδαμῶς τοῦ πρώτου παραφθορά. Ἐνταῦθα μία ἑλληνικὴ ὀνομασία διεδέχθη ἑτέραν· ὥς μάλιστ' ἡ νεωτέρα ἑλληνικὴ ὀνομασία ἀντικατέστησεν ὀνομασίαν τὴν ὁποῖαν οἱ πρῶτοι Ἕλληνες ἀποικοὶ παρέλαβον ἀπὸ τῶν πρώτων βαρβάρων τῆς νήσου κατοίκων. Ἀλλ' οὕτως ἢ ἄλλως, ἡ τοῦ ὀνόματος μεταβολὴ δὲν συνεπάγεται οὔτε τῶν κατοίκων οὔτε τῆς γλώσσης τὴν μεταλλαγὴν, ἀλλ' ἐγένετο ὑπὸ Ἑλλήνων ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος κατὰ συνέπειαν ἱστορικῶν αἰτιῶν, ἀποδεικνύεται δὲ διὰ τούτου ὅτι αἱ τοιαῦται μετονομασίαι καίτοι συχνάκις ὀφειλόμεναι εἰς ξένην κατοχὴν καὶ εἰς ἀνακτήσεις τῆς χώρας, κατὰ τὴν περὶ ἐκπλαυτισμοῦ τῆς Πελοποννήσου θεωρίαν, δύνανται ὅμως καὶ ἄλλως νὰ παρήχθωσιν.

Εἰς τοὺς μυθολόγους ἤδη ἐναπόκειται νὰ διερευνήσωσιν ἐὰν ὁ Ὅμηρος περιγράφων τὴν Σχερίην εἶχε κατὰ νοῦν τὴν Κέρκυραν. Ἡ τοιαύτη ἐρευνα εἶναι πάντως δεδικαιολογημένη, δὲν συνεπιφέρει δὲ τὴν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ μύθου ἀλήθειαν πίστιν· ἡ Κόρκυρα ἀνήκει εἰς τὴν ἱστορίαν, ἀφ' ἧς ἐποχῆς κατὰ τὴν ὁδόην π. Χ. ἑκατονταετηρίδα ὁ Κορίνθιος Χερσικράτης καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ἀποικοὶ προσέθεσαν τὴν νήσον εἰς τὸν Ἑλληνικὸν κόσμον. Ἐκτοτε καὶ μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ἡ νῆσος κέκτῃται μακρὰν καὶ πολυκύμαντον ἱστορίαν. Ἀλλὰ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς

τοιαύτης ἱστορίας ἔργον τοῦ ἐθνολόγου εἶναι νὰ μᾶς ὑποδείξῃ ὁποίους κατοίκους εὗρον ἐν τῇ νήσῳ οἱ Κορίνθιοι, ὅτε πρῶτον ἀπεβιβάσθησαν ἐπ' αὐτῆς καὶ ὅσον δὲν εἶναι οὐδαμῶς πιθανὸν ὅτι τοιαύτη ὥραία χώρα ἔμενε πάντῃ ἀκατοίκητος ἕως τότε. Ἰσως εἶχεν ἤδη καταλάβει αὐτὴν κλάδος τις τῆς μεγάλης Ἰλλυρικῆς φυλῆς, ἥτις εἰσέτι κατέχουσα τὴν παρὰ τὴν νήτον στερεὰν διατηρεῖ τὴν αὐτῆς μέχρι τοῦδε μετὰ τῆς Κερκύρας σχέσεις. Ἰσως εἶχον ἤδη ἐλκύσει οἱ λιμένες αὐτῆς τοὺς θαλασσοπόρους Λιβυνοὺς. Οὕτω δὲ ἀνευρίσκομεν ἐν Κερκύρᾳ τὰ κατὰ τὰς λοιπὰς ἑλληνικὰς ἀποικίας γενομένα, τὴν ἰδρυτὴν δηλονότι ἑλληνικὴν κοινότητα ἐν τῇ μέσῳ βαρβάρων κατοίκων, ἐκ τῆς μετὰ τῶν ὁποίων ἐπιμιξίας δὲν ἠδύνατο ἡ νὰ εἰσέλθῃ αἷμα βαρβαρικὸν εἰς τὰς εἰς τοὺς ἀρχαίους τινὰς τῆς ἑλληνικῆς ἀποικίας. Ἡ καταγωγὴ τοῦ Κορκυραίου δήμου δὲν ἦτο πιθανὴ, καθαρῶς καὶ ἀδόλως Ἑλληνικὴ, τοῦτο δὲ, ἐὰν ἀληθεύῃ, ἐξηγεῖ τὴν μεταξὺ τῶν δήμων τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Κερκύρας ὑπάρξασαν διαφορὰν. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κορινθίου ἐν αὐτῇ συνοικισμοῦ ἡ νῆσος ἐπαθε πλείους κατακτήσεις καὶ καταδυναστεύσεις, ἐκίστη δ' αὐτῶν ἔφην ἀναντιρρήτως νέαν εἰς τὸ αἶμα τῶν κατοίκων αὐτῆς ἀνιμίζειν. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Χερσικράτους καὶ ἐφεξῆς οὔτε ἐξόντωσις τις, οὔτε ἐκδίωξις οὔτε νέαις ἐν αὐτῇ ἐνοικήσις ἐπῆλθεν, ἡ δὲ Κέρκυρα ἦτο καὶ ἔμεινεν ἕκτοτε ἑλληνικὴ, καίτοι ἐπηρεασθείσης τῆς ἀγνότητος τοῦ Ἑλληνισμοῦ αὐτῆς ὡς ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων ἐν αὐτῇ ξένων κατοχῶν. Ἀλλὰ προσθετέον καὶ τοῦτο, τὸ διακρίνον τὰς τύχας αὐτῆς ἀπὸ τὰς τῶν λοιπῶν ὁμόρων χωρῶν ὅτι οἱ ἀλλεπαλλήλως ἄρξαντες τῆς Κερκύρας ἦσαν εὐρωπαῖοι ἀεῖποτε, καὶ ὅτι μόνη αὕτη ἐν μέσῳ τῶν χωρῶν ἐκείνων οὐδέποτε εἶδε τὸν Τοῦρκον, ἐκτὸς κατὰ τὰς ἐφημέρους αὐτοῦ ἐφόδους αἰτίνες πάντοτε ἀπεκρούσθησαν.

Ταῦτα περὶ τῆς ὀνομασίας τῆς κυριώτερας τῶν νήσων εἰς τὰς ὁποίας παραδόξως πῶς ὑπὸ τῆς νεωτέρας γεωγραφίας ἐδόθη τὸ ὄνομα Ἰόνιοι νῆσοι. Ὁ μόνος λόγος ὁ δυνάμενος νὰ ἐξηγήσῃ τὴν τοιαύτην ὀνομασίαν εἶναι, ὅτι αἱ νῆσοι ἐκεῖναι καίενται εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος, ἐνῶ ἄλλως οὐδεμίαν αὕτη δύναται νὰ ἔχῃ σχέσιν πρὸς τὸ ὄνομα τῶν ἀληθῶν Ἰόνων, οὐδ' ἔχει κοινόν τι πρὸς αὐτὰς ἡ Δωρικὴ Κέρκυρα. Ὡς ἐκ τῆς συγχύσεως ταύτης συμβαίνει νὰ διδῇται εἰς τὰς ἐπὶ ταύταις νήσους περιληπτικῶς τὸ ὄνομα Ἰονία Ἰωνία, πρὸς προφανῆ καταπάτησιν τῶν δικαίων τῆς Χίου, τῆς Σάμου, τῆς Ἐφέσου καὶ τῶν λοιπῶν τῆς πεφυτισμένης Ἰωνίου δωδεκάδος πόλεων.

### Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Γνωστοποιεῖ ὅτι τὰ τραπεζικὰ γράμματα τῶν νέων δρ. 10 φέρουσιν ὑπογραφήν ἑνὸς τῶν παρὰ τῇ τραπεζῇ βασι. ἐπιτρόπων κ. κ. Α. Ν. Πατισέζ, Α. Καλοῦ ἢ Ζ. Παπαζαφείρη καὶ τοῦ ταμίου κ. Ε. Ραΐση ἢ ἑνὸς τῶν βοηθῶν τοῦ κ. κ. Α. Ε. Σίμου καὶ Ι. Η. Σπίνου.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 27 Ἰουλίου 1877.

Ὁ διοικητὴς Ὁ γεν. γραμματεὺς  
Μ. ΡΕΝΙΕΡΗΣ Π. Διομήδης [Β' 469—α]

ΕΚΟΜΙΣΘΗΣΑΝ ἐσχάτως εἰς τὴν ἐν Πειραιεὶ Κηληναποθήκην τοῦ κ. Χ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ καὶ ν. ἀ. ΑΓΡΙΝΙΟΥ καὶ ΧΑΣΙΣ πρώτης ποιότητος καὶ πωλούνται εἰς μετρίαν τιμὴν. Οἱ βουλούμενοι δύνανται ν' ἀπευθυνθῶσιν εἰς τὸν ἴδιον κ. Γεωργιάδην καὶ εἰς τὸ γραφεῖον τῆς «Ωρας». [Β' 470—α]